

Väi dòng täa “Bäc Kinh luän hành đäng theo ý mình”,

täp chí Courier International cho räng phän äng cäa Trung Quốc vä giäi Nobel Hòa bình 2010 thä hiän thái đä huänh hoang cäa näc này trän phäng đän quan hä quäc tä.

An ninh đäc tăng cäng täi Bäc Kinh träc ngày khai mäi Häi nghiä BCH TW đäng Cäng sän Trung Quốc, Bäc Kinh, 14/10/2010. / Reuters

ä Täp chí nhäc läi, cách đây hän hai năm, mät nhà báo Anh so sánh Olympic Bäc Kinh 2008 väi Olympic Berlin 1936. Cä hai näc đäu muän che giäu mät trái cäa giäi i cäm quyän bäng mät đäi häi thä thao hoành tráng.

Thä nhäng, khác väi Đäc Quốc Xã, Trung Quốc không hä có tham väng làm thay đäi trät tä thä giäi và cũng không có läp träng bài Do thái. Du khách có thä nhìn thäy vä tráng lä, sä mä cäa cäa Trung Quốc.

Vào lúc đó, người ta thấy rằng việc so sánh nói trên có phần cä đäan, cä mä “chä đä tài” là quá mäc, säc mùi Chiän tranh länh, không thä dùng cho mät đät näc häi nhäp rät nhanh nän kinh tä thä träng nhä Trung Quäc.

Thä nhäng, trong tình hình hiän täi, người ta buäc phäi thäa nhän räng so sánh trên không hoàn toàn vô lý. Nhä trong träng häp cäa giäi Nobel Hòa bình 2010 Läu Hiäu Ba.

Đây là lần thä hai, kät näm 1936, chä nhân giäi thäng bängän cän đän nhän giäi. Thä nhäng, năm 1936, Đäc Quäc xä vän cho phép người đäc giäi đi lãnh thäng, mäc dù không cäp hä chiäu.

Còn nếu tính từ năm 1950, thì Trung quäc là näc có thái đä mänh bäo nhät. Nhä Liên Xô năm 1975 và Ba Lan năm 1983, chính phä cäm người đäc giäi ra khäi näc, nhäng vän cho phép người thân cäa hä đi lãnh giäi. Còn năm 1991, con trai bà Aung San Suu Kyi cũng đäc đi lãnh giäi thay mä.

Theo Courrier International, nhäng năm gän đây, Trung Quäc luôn hô hào khäu hiäu “sä träi đäy hòa bình”.

Thä nhäng, näc này đã không tiäc läi chä trích gay gät giäi Nobel Hòa bình 2010. Thät là “tiän häu bät nhät”. Nhà cäm quyän näc này cho rằng, nhäng tänh “dân chä”, “tä do”, “nhân quyän” là nhäng khái niäm thuän túy Tây phäng.

Lần này, khái niäm « hòa bình » cũng không phäi là ngoäi lä. Bäc Kinh đã không ngät lên án các thä läc phäng Tây muän thông qua giäi Nobel đängän chän sä phát triän cäa Trung Quäc. Không chä đäa bäng läi, näc này còn không người gây säc ép công khai lên chính phä Na Uy.

Täp chí nhän đänh, nếu nhìn läi nhäng đäng thái cäa Trung quäc trong quan hä väi các näc láng giäng trong thäi gian gän đây, ta có thä kät luän rằng “näc này thäc hiän chính sách đäc

tài trong nội trị và mặt chính sách hung hăng trong ngoại giao”.

Courrier International cho rằng, Trung Quốc tỏ ra thực dụng, chỉ lo lợi ích trước mắt và phớt lờ những thay đổi của thế giới bên ngoài mặt cách chêm chộp và “vơ vơ”.

Hiện tại, nước này đòi hỏi mọi người nên để nghiêm trọng. Cái nhìn thiên lệch của các nhà báo về nước này đang thay đổi. Còn trong nước, sự bất mãn của dân chúng đã như “tóc nước vỡ bờ” với những vụ bi thảm, đôi khi có cả bạo lực.

Thực ra, không phải vì thế mà cho rằng sẽ có thay đổi nhanh chóng, bởi khả năng phản ứng của nhà cầm quyền Trung Quốc cao hơn nhiều so với các nước Đông Âu và Liên Xô năm 1989. Hơn nữa, sự chấp thuận của người dân Trung Quốc cũng rất cao.

Vụ nổi dậy năm 1989 ở Thiên An Môn chỉ liên quan đến tình trạng lạm phát và thất nghiệp. 21 năm sau, chính phủ đã thành công chuyển vụ việc theo hướng có lợi cho mình, không ngừng lợi dụng các lực lượng có thể gây hại cho họ. Người dân thì dù bất mãn, lợi ích họ là những thay đổi bất chấp sự gây ra hậu quả đáng tiếc.

Tổng kết lại : Nhìn vậy, Trung Quốc sẽ còn giữ độc tài lâu càng nguy hiểm mặt cường quốc, mặt cường quốc “bức bối” chính những công dân của mình, xem thường các giá trị nhân sinh, với hành động theo kiểu “vô pháp vô thiên” và “hung hăng” trong quan hệ quốc tế.